

и захвана да сече едно дърво; а другите насядаха около пътятъ. Азъ казахъ на момчетата да са скриятъ въ шумата и да чѣкатъ; но единъ отъ нашите другари не можа да са скрие тутакси, и тие го видѣха. —»Стой, не бѣгай,« извика единъ отъ тѣхъ, и една пушка гръмна тоя си часъ. Разбира са, че тая пушка пукна отъ нашата страна. Нашиятъ другаринъ, който носеше пушката си запната, отговори тутакси на неприятелите. Турците побѣгнаха въ противоположниятъ отъ насъ шумахъ. Гръмнаха още двѣ пушки, но и тие пушки бѣха принадлежностъ на нашите момци, т. е. едната принадлежеше на х. Димитра, а другата на Стоянъ Жеравченинъ. Послѣ малко време единъ отъ заштитетата са върна назадъ и излѣзе изново на пътятъ. »Чѣкайте, момчета, да опала и азъ,« рѣкохъ на момчетата и изпразнихъ пушката си. Противникътъ ми чегато потъна въ земята. Азъ са побояхъ да не бѣдеме обиколени отъ сѣка една страна и повѣлѣхъ на момчетата да отстапятъ назадъ. Голѣмъ ядъ ми кипѣше на сърцето: моите мечти — да удариме пощата — са разтуриха, като мъгла. Прекипя ми, и азъ захванахъ да викамъ колкото си мога: »Хей, ако сте сеймене, то излѣзте изъ шумата и елате да премѣриме юначеството си. Или вие, или ние . . . Ние сме народни хайдуци . . . Свобода или смъртъ!« Нищо са не чуе! Азъ бѣхъ принуденъ да увеличи гласътъ си. Послѣ малко време изъ шумахъ са зачу единъ гласъ, но тоя гласъ бѣше твърде далече. »Насамъ, насамъ!« викахъ азъ. Гласътъ са приближаваше се повече и повече камъ